

VII. КОЛА В МЪГЛАТА

Хлапич стоеше така и гледаше наляво и надясно по пътя, сякаш очаква помощ.

Когато погледна така назад по посока на града, Хлапич забеляза, че в далечината нещо се движи по пътя. Но от една ливада през пътя се беше провлякла мъгла и на светлината от месечината не можеше да се разпознае какво се движи в мъглата.

Само се чуваше как нещо тихо и бавно трополи.

В нощта никой не си мисли първо: „ето, идва приятел“, а всеки си мисли: „ето, идва неприятел“.

Така беше и с Хлапич, когато разпозна, че по пътя идва кола.

В сърцето си имаше странно чувство, а Гита през плач шепнеше:

„О, Хлапич, защо тръгнахме на път през нощта?“

Само Бундаш вдигаше муцуна нагоре и беше доволен.

Колата се приближаваше и сякаш по пътя се търкаляше голяма планина. В мъглата всяко нещо ти се струва три пъти по-голямо, отколкото е всъщност.

Колата вече наближи до Хлапич и Гита.

Виждаше се човекът, който седеше в колата и караше мършавия си кон.

В този момент добрият месец освети още по-силно със своята сребърна светлина колата и човека и Хлапич и Гита извикаха от радост.

Познаха своя приятел, бедния кошничар от панаира!